

Vriendschap

Het ging steeds harder sneeuwen. Lynn keek over haar schouder naar buiten. Zoveel sneeuw had ze niet verwacht.

Maar ze zou toch niet thuis zijn gebleven.

- Ik vind het wel lief van je, dat je me op komt zoeken, zei Renee, maar het weer is verschrikkelijk.

- 't Is maar sneeuw, zei Lynn, die weer voor zich keek. Echt nat word je er niet van. Eet jij die banaan nog op?

Een grote fruitmand stond op het ijzeren kastje naast het bed.

- Pak maar. Heb je honger? Je hebt toch wel eerst gegeten?

- Tuurlijk. Hoe is trouwens het eten hier?

- Och, het gaat. Thuis is het beter, maar het is niet slecht.

Lynn pelde op haar gemak de banaan.

- Die fruitmand is van mijn broer.

- Ja? zei Lynn. Is hij vergeten hem mee te nemen?

- Ik bedoel, ik heb die fruitmand van mijn broer gehad. Zijn we melig vandaag?

- Ik ben niet in vorm, zuchtte Lynn.

- Je ziet er inderdaad een beetje ontheemd uit.

- Dat is jouw schuld. Eerst val je van je paard, waardoor je mij bijna van mijn beste vriendin berooft, en vervolgens ga je met een gebroken schouder in het ziekenhuis liggen, zodat ik me ook nog een keer verveel.

- Mijn excuses, glimlachte Renee.

- Dat is je geraden. Ik ben een dergelijk egoïsme niet van je gewend. Je zou bijna gaan denken, dat je niets meer om mij geeft.

- Ik maak het nog wel goed met je.

- Dat hoeft niet, joh. Ik ga echt niet, om wraak te nemen, een been of zo breken. Daar ben ik veel te ruimhartig voor.

- Gelukkig maar.

Lynn beet een stukje van de banaan, alsof ze eerst wilde proeven.

- Vergeet je de plantjes niet? vroeg Renee.

- Ik denk de hele dag door aan jouw plantjes.

- Dat hoeft niet, als je ze maar water geeft.

- Ik geef ze water. Mag ik even kauwen?

Even later kwam een verpleegster de kamer binnen.

- Gaat het? vroeg ze aan Renee.

- Prima, dank u, zei Lynn.

- Mijn beste vriendin, zei Renee tegen de verpleegster.

- Gezellig. U treft wel slecht weer, als ik dat zo zie.

- 't Is maar sneeuw, zei Lynn, al word je er wel flink nat van. Ik heb dadelijk ook tegenwind.

- Ze mist me, zei Renee, daarom is ze een beetje depressief.

De verpleegster schudde glimlachend nee. Na een snelle controle van het infuus en het verband verliet ze de kamer.

- Moet die deur open blijven staan? vroeg Lynn.

- Die sluiten ze straks vanzelf, na het bezoek.

- Is je moeder nog geweest?

- Gisteren, samen met mijn broer. Ze is voor het vervoer van hem afhankelijk.

- Ziet ze nog steeds zo slecht?

- Vreemd genoeg wel. Sinds de dood van mijn vader is haar zicht nogal verslechterd, terwijl er lichamelijk niet veel aan de hand is.

- Ik begrijp het. Ze ziet het niet meer zitten. Dat heb ik de laatste tijd ook.

- Over twee dagen mag ik alweer naar huis.

Een laag gerommel verraste de twee vriendinnen.

- Het sneeuwt en het onweert? zei Lynn met een ongelovige blik.
- Dat heb ik nog niet eerder meegemaakt. Wat een raar weer.
- Een sneeuwstorm kan ik nog wel hebben, maar als het nou ook nog gaat onweren.
- Misschien komt het niet dichterbij, zei Renee.
- Laten we het hopen. Ik wil niet onnodig gevaar lopen, er wachten plantjes op me.
- Die kunnen wel een paar dagen zonder water.
- Ja, maar ik praat tegen ze. Dat kunnen ze niet meer missen.

Renee begon te lachen.

- Jij praat tegen mijn planten? Wat zeg je dan tegen ze?
- Nou, bijvoorbeeld, het vrouwtje komt zo thuis, hoor. Nog even geduld, maak je maar niet ongerust.
- Zo te horen heb je het meer tegen jezelf dan tegen mijn planten.
- Ik ben niet ongerust, het is gewoon stil in huis. Waarom verhuis je dan ook eerst naar mijn flat, voordat je van je paard valt? Nu ben ik aan je gezelschap gewend geraakt.
- Dat valt wel mee. Je kinderen zijn er ook nog. Trouwens, over een half jaar kan ik in mijn nieuwe huis. Het wordt dan vanzelf stiller in je flat.
- Ja, maar daar wen ik langzaam aan. Nu is het zo plotseling. Zal ik je paard af laten maken?

Lynn legde de bananenschil netjes op de fruitmand.

- Je blijft van mijn paard af, zei Renee. Was het lekker?
- Nee, niet echt, maar je hebt wat te doen.
- Als je je verveelt, mag je wel naar huis.
- Ik durf je plantjes niet onder ogen te komen. Elke keer als ik bij jou ben geweest, hangen ze er zo treurig bij. Ze denken steeds dat ik jou ga halen.
- Dadelijk komt voetballen op TV, samenvattingen van wedstrijden in de Eredivisie.
- Ik geef niets om voetbal. Weten de verpleegsters dat je van voetballen houdt?
- Weten? Ze houden hier zelfs weddenschappen! Ik heb ingezet op mijn favoriete ploeg, met als doelsaldo 4 - 0.
- Stumper. Die winnen al weken niets meer.
- Ik blijf hoop houden.
- En maar eigenwijs zijn.

Lynn keek de ziekenhuiskamer rond.

- Misschien ga ik binnenkort ook in het ziekenhuis liggen.
- Waarom? vroeg Renee bezorgd. Ben je ziek?
- Nee, maar je weet maar nooit. Een sneeuwstorm kan heel ongezond zijn, daar is onderzoek naar gedaan.
- Je overleeft het wel. Neem anders de bus, je fiets staat hier veilig.
- Het onweert niet meer.
- Zo te zien sneeuwt het zelfs minder hard.
- Het is vast een valstrik, zei Lynn. Als ik ook maar een voet buiten zet, begint het fanatiek te hagelen.
- Moppersmurf.
- Ja, glimlachte Lynn, het lijkt er wel op. Afijn, ik ga het toch proberen. Morgen kom ik weer. Ik zal dan meteen wat meenemen, zoals de fruitmand van je broer en zo.
- Dan kun je beter overmorgen komen.
- Je komt toch naar huis, overmorgen?
- Dat bedoel ik. Kom met de bus hier naar toe en we gaan samen met de taxi naar huis. Je kunt op de fiets toch niet alles meenemen.
- Maar dan heb je morgen geen bezoek, zei Lynn.
- Jawel, de meiden van de paardenclub komen langs, hebben ze beloofd.
- Ook die rare?
- Je bedoelt Jessica? Vast wel.

Lynn stond met een zucht op.

- Laat ik dan nu maar gaan, voor het geval ze zich in de dag vergissen.

- Jessica valt wel mee. Ze komt alleen een beetje vreemd over.
- Zij niet als enige. Ben ik nog ondersteunend lid van jullie club?
- Als je geld overgemaakt hebt.
- Dan ben ik vast nog lid. Ik wil best investeren in het gehobbel, dat heb ik wel voor mijn vriendin over. Net als het verzorgen van haar plantjes, dat doe ik ook allemaal.
- Ik waardeer je er des te meer om, beste vriendin.
- Nou, zei Lynn, die Renee niet op de gebruikelijke wijze kon omhelzen, dan ga ik maar.
- Heel veel dank dat je me hebt opgezocht.
- Het was niet moeilijk, ik heb de weg gevraagd.

Renee glimlachte.

- Goed, ik ben weg.

Lynn gaf haar vriendin een klopje op haar goede arm en vervolgde:

- Hou je haaks en tot overmorgen. Hoe laat mag je weg?
- Tegen twaalf uur. Ik bel je nog wel.
- Als ik niet opneem, ben ik al onderweg.
- Je hoeft je niet te haasten, zei Renee.
- Ja, maar je plantjes, die kijken zo verwijtend naar me.
- O ja, de plantjes.
- Ik zal wel wat vroeger komen, kunnen we nog wat praten.
- Om de plantjes een plezier te doen, zei Renee.
- Uiteraard, ik heb geen haast. Nou, tot overmorgen dan.
- Tot overmorgen. En nog bedankt, hè.
- Och, zei Lynn, terwijl ze naar de deur liep, ik had toch niets beters te doen.
- Ben voorzichtig onderweg.

Lynn bleef even staan en keek naar buiten.

- Gekkenwerk, zei ze. Ze schudde nee en liep verder naar de deur.
- Tot ziens, Lynn.
- Sterkte met je club, Renee.
- Dank je, en jij sterkte onderweg.
- Het zal wel lukken. Moet de deur dicht?
- Laat maar open.
- Oké. Nou, tot overmorgen dan.
- Tot overmorgen.

Lynn wuifde nog een keer en liep daarna de gang in. Renee zette meteen de TV aan.

Bij de lift kwam Lynn de verpleegster tegen.

- Op wie heeft u gewed? vroeg Lynn.
- Gewed? Bedoelt het voetballen?
- Ja.
- Op de club van uw vriendin. Zelf heb ik er niet zo'n verstand van, maar ze zei dat het een sterke ploeg is. Klopt dat?
- Als mijn vriendin dat zegt, dan is het zo, zei Lynn.

Ze stapte in de lift.

- Moet u niet mee? vroeg ze aan de verpleegster.
- Nee, hoor.

De deuren schoven dicht.

- Dag, hoorde Lynn haar zeggen.
- Dag, zei Lynn tegen de gesloten deur.

Ze keek omlaag naar haar natte schoenen en dacht na. Als ze zich nou haastte, zou ze nog net de club van Renee kunnen zien spelen.